

РЕШЕНИЕ

№ 7284

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6493** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл. 26 и чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на В. Я., [дата на раждане], гражданин на Република С. срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-12652/30.05.2023г., постановен от Директора на дирекция "Миграция"-МВР, като се иска неговата отмяна.

Пред съда жалбата се поддържа чрез адв. Б., който акцентира на доказан български произход на жалбоподателя, а органът следвало да улеснява българите, живеещи извън страната. Отказът бил мотивиран единствено с ненамирането на жалбоподателя на адреса, но при двете посещения не било разговаряно със собственика на имота, за което се позовава на двете докладни записки по делото. Счита, че оспорения акт е постановен в противоречие с материалния закон. Претендира присъждане на разноски по списък.

Ответникът – Директор на дирекция "Миграция" – СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Ч., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Излага съображения за законосъобразност на отказа на всички основания по чл.146 АПК. Поддържа, че чужденеца не живее на посочения адрес, при проверките са водени разговори с дъщерята на наемодателя, която живеела на същия адрес. Същата

потвърдила, че на адреса не пребивава въпросния чужденец и физически нямало как да бъде настанен. Административният орган изследвал всички факти и обстоятелства, в това число по справката за пътуванията на чужденеца. Същият е пребивавал на територията на Република България само в деня на подаване на заявлението, тоест, независимо че е налице валиден и актуален трудов договор, същият не може и не е изпълнявал своите трудови задължения, не се е намирал и никога не е обитавал адреса, което счита за безспорно установено от материалите по делото. Иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, претендира юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, пред съда не са направени други искания.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните ведно с доказателствата по делото и относимите към тях разпоредби, като извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт на основание чл.168 вр. чл.146 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Към жалбата е приложено съобщение по чл.61 АПК за издадения отказ, видно от административната преписка по делото, съобщение ведно с издадения отказ е изпратено на електронния адрес, посочен в заявлението - [електронна поща] (л.26 от делото) на дата 07.06.2023г.

В жалбата от една страна се твърди, че адвокатът е получил на електронната си поща съобщение на основание чл.61 АПК, но получил отказ да му бъде връчен самия акт, тъй като следвало да бъде връчен лично на адресата, от друга страна на л.48 и 49 от делото е видно, че действително такова съобщение е адресирано до жалбоподателя на електронен адрес, който той е посочил изрично в в заявлението си за предоставяне на право на постоянно пребиваване, но няма обозначение за лицето, което има достъп до този адрес, респективно няма данни за представителство на адвоката спрямо чужденеца, освен пълномощното от 27.10.2022г. - л. 8 от делото, във връзка с придобиване на българско гражданство, което включва и други действия, но свързани с придобиването на българско гражданство, което изключва представителство в различно от посоченото производство.

По преписката няма данни, че електронният адрес, посочен за връчване на съобщения, има връзка с пълномощно за представителство в същото производство пред административния орган на адв. Б. към момента на изпращане на съобщението. Предвид на което същият не може да претендира връчване на него.

Съдът е изискал от административния орган да представи доказателства за връчване на електронния адрес на процесния отказ с данните за връчването му, предвидени по чл.18а, ал.4, т.2 АПК, която разпоредбата изисква да има информация за изтегляне

на съставения документ. От представената разпечатка от деловодството на Дирекция Миграция за връчването на процесния отказ на електронен адрес не могат да се установят данните за валидна дата на връчване. В отговор, с писмено изявление от 08.09.2023г., директорът чрез юрк. Ч. е посочил, че всички налични доказателства, относими към връчването на обжалвания индивидуален акт са представени с административната преписка.

Връчването на оспорения административен акт по предвиден в закона способ е задължение на административният орган и в негова тежест е да представи доказателства за фактическото връчване на акта пред съда. За подаването на жалбата в 14- дневен срок от валидното съобщаване на акта по реда на чл.18а, ал.4, т.2 АПК, няма данни, доколкото в разпечатката от електронната система е видно само изпращането на два прикачени файла на електронния адрес, които са обозначени само с номер и дата, съвпадащи с тези на оспорения отказ и на съобщението по чл.61 АПК, дори няма описание какво точно се изпраща като документ на прикачените файлове. Жалбата по делото е депозирана на 28.06.2023г., на същата дата е платена държавна такса, без други данни по преписката за началото на срока за обжалване и жалбата по делото следва да се приеме за подадена в срок.

По фактите:

Спорът между страните е относно приложението на основанието по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващият В. Я., [дата на раждане], гражданин на Република С., е лице с български произход, видно и от представеното по делото Удостоверение № 000146030020230208, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л.47 от делото/.

На 27.10.2022г. В. Я. е подал Заявление, с рег. №Г4056 за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ /л.24/.

Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/.

Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина удостоверение за български произход, посочено по-горе.

В заявлението е деклариран адрес в Република България, на който ще пребивава: [населено място], [улица].

Към заявлението са представени:

-Заверено копие на национален паспорт на чужденец, издаден от Република С.

-Трудов договор № 020/27.10.2022г. /л.31/, сключен между жалбоподателя и „Войнович“ ЕООД за длъжност „техник -механик“ на пълно работно време от 8 часа дневно с месторабота и задължения, утвърдени в длъжностната характеристика, която по делото не е представена

-Справка за актуално състояние на действащите трудови договори по отношения на дружеството-работодател; (л. 30) от която е видно, че работодателят е регистрирал трудовия договор с В. Я. на дата 27.10.2022г.

-Извлечение от регистъра по гражданското състояние на С. – л. 32 от делото, в превод, със заверка на подписа на преводача от нотариус.

-Удостоверение от Трети основен съд в Б. от дата 27.09.2022г., че В. Я., не е осъждано лице – в превод със заверка на подписа на преводача от нотариус – л. 40 от делото

-Декларация /л.43 от делото/ с нотариална заверка на подписа, подадена от В. Ц. М., ЕГН [ЕГН], с която е декларирал, че ще осигурява жилище и адресна регистрация на В. Я., в собствения му апартамент на адрес: [населено място], , общ. С., [населено място], [улица].

В хода на административната процедура, с писмо рег. № М-22564/14.11.2022г. /л.44/ по описа на ДАНС е представено становище, съгласно което специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че В. Я. представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България.

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на страната, на декларирания адрес са извършени проверки, като установеното е обективизирано в докладна записка – л. 21 от делото. Видно от същата, на декларирания адрес – [населено място] [улица], се намирала двуетажна къща, в която по данни на съседа, не живеят чужденци и не са живели до момента – проверката била извършена на 16.11.2022г. Същият обяснил, че на първия етаж живеел В. Ц. М., собственик на имота, а на втория етаж – дъщеря му и нейния съпруг. Установен бил при проверката на адреса С. М. – зет на собственика, който заявил, че на адреса не живеят чужденци и не са живели такива, нямал информация за подписана от тъста му декларация за предоставяне на адрес на пребиваване на чужденци.

В докладна записка от 06.01.2023г. са обективизирани данни за извършено посещение на адреса в [населено място] на 05.01.2023г. – по т. 6 от докладната записка л. 19 от делото. Посочено е, че на адреса се намира къща на два етажа, но никой не отворил, проведен бил разговор с Г. В. – съсед, който категорично заявил, че на адреса не живеят чужденци.

На работодателя също е извършена проверка на адреса по седалището му – [населено място] 130- на 27.01.2023г. , но при проверката на място било установено, че на адреса имало две съединени кооперации с табели О. №128 и О. № 132, нямало табела за [улица]. Изпратена била призовка на работодателя на посочения адрес, но същата била върната с отметка „ не е намерен на посочения адрес – видно от писмо от 16.02.2023г. на ИА Главна инспекция по труда – л.14 от делото.

По административната преписка е представена справка за пътуване на лице, чужд гражданин- л. 13 от делото. Видно от справката, В. Я. е влязъл на територията на Република България на дата 27.10.2022г. в 7:55ч. и е излязъл на същата дата в 16:00ч. Справката е изготвена за периода 01.01.2022г. – 09.04.2023г. Данни за други влизания в страната на В. Я. няма.

Въз основа на данните по преписката е постановен процесният Отказ с рег. 5364р-12652/30.05.2023г. на директора на дирекция „Миграция”- МВР. Административният орган е приел, че заявление рег. № Г-4056/27.10.2022г. по описа на Дирекция „Миграция“ при МВР е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал. 3 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи съгласно чл. 34, ал.1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ.

Цитирана е информацията, установена при проверка на местопребиваването на

чужденца на декларирания от него адрес в [населено място], където същият не бил установен и информацията от извършената справка в АИС „Граничен контрол“, административният орган е достигнал до извод, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България се е възползвал от правната възможност да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България, г-н В. Я., но не пребивава на територията на страната, не би могъл да изпълнява трудовите си задължения – на техник-механик, както изисква трудовия договор, тъй като имал еднократно влизане в страната. Извършената проверка от служителите на Дирекция Миграция показала, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване и да бъде вписан в регистрите на населението, В. Я. е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес на пребиваване, на който не пребивава. Представената декларация с нотариална заверка на подписа, макар и издържана юридически, поставяла органа в заблуждение. Взето е предвид и обстоятелството, че лицето е влязло в страната само веднъж – на 27.10.2022г. и е излязъл на същата дата, от което е направен извод, че лицето не би могло да пребивава на декларирания адрес на територията на страната и да изпълнява трудовите си задължения. В заключение е прието, че представените към заявлението декларация за предоставяне на адрес за пребиваване и трудов договор, са съставени единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване, изложените съображения съставлявали основание по чл. 26.ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ I „ е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“, поради което е постановен отказ да се предостави право на постоянно пребиваване в Република България на В. Я.,сръбски гражданин.

Правна преценка на съда

Оспореният отказ е издаден от директор на Дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл. 59,ал. 2 ,т. 4 АПК. Отказът е издаден на осн. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10 ал. 1, т. 23 - „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.“

Спорът между страните в случая касае изцяло приложението на материалния закон и по-конкретно - чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, съгласно които се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за декларирани неверни данни.

Вярно е, че в закона липсва изискване чужденецът да пребивава постоянно на посочения от него адрес, но при извършената проверка от страна на българските власти и предвид справка за влизанията и излизанията в страната само един ден на

27.10.2022г., следва да се приеме за безспорно установено, че В. Я. нито живее на декларирания адрес, нито работи по сключения трудов договор.

При тези обстоятелства данните в заявлението не могат да се приемат за верни, доколкото не се установява чуждият гражданин да е имал дори намерение да се ползва от декларирания адрес за пребиваване в Република България. Посочването на адрес за пребиваване в Република България, на който както се установи живеят български граждани, подкрепя този извод.

Дори да не е житейски обосновано чужденецът да пребивава постоянно в България, то следва да се установи фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката, което е категорично отречено.

Чужд гражданин, макар и от български произход, подал заявление за получаване на постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в Република България, което да му даде реална възможност да живее в страната и да изпълнява своите трудови функции. При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства следва извод, че такова намерение чужденецът в конкретния случай няма./в този смисъл Решение № 7257/16.06.2021 г., постановено по административно дело № 4855/2021 г. по описа на ВАС и Решение № 6358/14.06.2023 г., постановено по административно дело № 4680/2023 г. по опис на ВАС/.

Понятието за „жилищна площ и лица“, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се прецени така, както е легално дефинирано в § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на ЗГР. Действително липсва друга дефиниция на това понятие за целите на ЗЧРБ, поради което не може да се твърди, че легалната дефиниция, уредена в ЗГР е неприложима в случаите на проверка на декларираните достоверни данни. Видно е, че в закона е установен един стандарт относно регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за получаване на разрешение за постоянно пребиваване. Чужденецът следва да докаже действителна, реална и фактически осъществима възможност да живее на конкретния адрес, за което не се ангажираха доказателства.

От друга страна, за да се възползва от облекчената процедура по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, чужденецът, комуто не е издадена виза за дългосрочно пребиваване, следва да представи на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Такъв договор, сключен с „Войнович“ ЕООД е представен. Прави впечатление, че договорът е сключен на 27.10.2022г., т.е. на същата дата на която чужденецът е напуснал границите на Р.България и в деня на подаването на заявлението до Дирекция „Миграция“ – МВР. Отразеното в цитираната справка за пътувания на В. Я. обстоятелство не е се оспорва, поради което съдът намира, че представеният трудов договор е фиктивен и е сключен единствено за целите на процедурата по издаване на разрешение за постоянно пребиваване.

Не е възможно, работник да изпълнява трудовите си задължения, след като физически отсъства от мястото, определено му според договора за

изпълнението им, освен ако изрично не е предвидено работата да бъде изпълнявана дистанционно. Предвид длъжността „техник – механик“, последното обстоятелство в случая не се предполага дори.

Допълнителен аргумент за фиктивност на трудовия договор е липсата на длъжностна характеристика, екземпляр от която, съгласно чл. 127, ал. 1, т. 4 от КТ, се връчва на работника или служителя при сключване на трудовия договор срещу подпис и се отбелязва датата на връчването.

При така установените обстоятелства по делото, Я. В., действително е посочил в заявлението си от 27.10.2022г. неверни данни за адрес, на който ще пребивава, за същото обстоятелство е представил към заявлението си и декларация, с което се установява посоченото в отказа материално-правно основание по чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ.

При така изложеното, съдът приема, че оспореният по делото отказ е постановен и в съответствие с материалния закон и не е незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

В обобщение, при извършването то съда на дължимата проверка по чл.168 АПК, съдът не установи основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК по отношение на оспорения отказ. Жалбата е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора, поради своевременно направено искане, в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени разноски за юрисконсултско възнаграждение. В полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от закона за правната помощ и чл.143, ал.3 АПК .

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 12-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Я., [дата на раждане] , гражданин на Република С., с личен паспорт №[ЕИК], издаден на 12.12.2018г. в срок на валидност, от МВР С., срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-12652/30.05.2023г., постановен от Директора на дирекция "Миграция"-МВР.

ОСЪЖДА В. Я., [дата на раждане] , гражданин на Република С., с личен паспорт №[ЕИК], да заплати по бюджета на Дирекция "Миграция"-МВР сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

